

Мов тане хутір, в осінь ідучи:

Безлюдніє, маліє з кожним літом,
Бо ж молоді, як птахи перелітні,
Гуртуються щоліта у ключі.

Хтось тихо нарікає на літа:

Прийшла пора — вмирає разом з листом.
Неправда! Не вмира, а відліта —
Ключами молодими в дальнє місто.

Таке пустельнє небо уночі,

А обриси тополь пірамідальних,
Мов дві руки, занесені благально
Не в небеса — до молодих ключів,

Що десь курличуть тихо ізгори,

Що із-за хмар сюди заговорили...
Приколені тополями за крила,
Ніяк не позлітають хутори.

1978

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.